

Arrest

nr. 152 303 van 11 september 2015
in de zaak RvV x

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DIERYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 17 juni 2004 door de meervoudige strafkamer van de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 17 maanden wegens eenvoudige en zware mishandeling, diefstal met geweld en vernieling.

1.2. Op 21 februari 2005 wordt verzoeker door de Rechtbank van Amsterdam veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete wegens opzettelijk en wederrechtelijk enig doel dat geheel of ten dele aan de ander toebehoort te beschaden en tevens voor bedreiging.

1.3. Op 22 februari 2005 wordt verzoeker door Nederland ongewenst verklaard en voor onbepaalde tijd gesignaleerd in het Schengen Informatiesysteem (SIS).

1.4. Verzoeker wordt op 21 december 2008, 23 februari 2009, 19 mei 2009, 19 maart 2010 en 2 maart 2011 bevolen om het Belgische grondgebied te verlaten.

1.5. Op 4 mei 2011 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden en geldboete wegens diefstal.

1.6. Verzoeker wordt op 5 juni 2011 bevolen om het Belgische grondgebied te verlaten.

1.7. Op 27 juli 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 2 juli 2013 onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 26 september 2012 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel voor drie jaren voor diefstal met geweld en bedreiging.

1.9. Verzoeker dient op 14 december 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch kind. Op 21 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker dient hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep wordt door de Raad verworpen op 10 oktober 2013 bij arrest nr. 111 695.

1.10. Op 6 augustus 2013 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met T.H.

1.11. Op 19 november 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch kind. Op 15 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker dient hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep wordt door de Raad verworpen op 12 september 2014 bij arrest nr. X.

1.12. Verzoeker dient op 29 september 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch kind.

1.13. Op 1 december 2014 wordt het probatie-uitstel, vermeld in punt 1.8, door de correctionele rechtbank te Leper herroepen.

1.14. Op 10 maart 2015 wordt verzoeker overgebracht naar de gevangenis te Leper.

1.15. Op 22 april 2014 neemt de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 27 april 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D

Voorna(a)m(en): S

Nationaliteit: Algerije

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980

Het verblijfsrecht dient ingetrokken te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verblijft sedert 10.03.2015 in de gevangenis van leper.

Betrokkene is in Nederland veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 17.06.2004 veroordeeld door de meervoudige strafkamer van de Arrondissementsrechtbank van Amsterdam, tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 17 maanden wegens eenvoudige en zware mis- handeling; diefstal met geweld en vernieling.

Betrokkene werd op 21.02.2005 veroordeeld door de Rechtbank van Amsterdam, tot 12 dagen gevangenisstraf en een geldboete wegens opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan de ander toebehoort beschadigen; bedreiging. Omwille van deze reden werd betrokkene op 22.02.2005 ongewenst verklaard in Nederland. en voor onbepaalde tijd gesignaleerd in het SIS.

Betrokkene is in België veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 04.05.2011 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboete wegens diefstal.

Betrokkene werd op 26.09.2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel voor 3 jaar voor diefstal met geweld of bedreiging.

Uit de aard, de ernst, de recentheid en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de open- bare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest X dd. 22.04.2010 onder an- dere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gelet op de jonge leeftijd van betrokkene en van zijn Belgisch kind, kan hij, na het uitzitten van zijn gevangenisstraf, zijn gezinsleven verderzetten in zijn land van herkomst of een ander land.(RvV., Arr. Nr. X dd. 12/09/2014, punt. 2.2.2).

Gelet op het feit dat betrokkene in België in de gevangenis zit en verschillende misdrijven pleegde, kan gesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de bepalingen van artikel 43, laatste paragraaf, W. 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de artikelen 28, 31 en 15 van de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 19 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van artikel 43 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"10. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld¹⁶.

Het evenredigheidsbeginsel is door hoge rechtscolleges die eraan mogen toetsen inherent gemaakt aan het gelijkheidsbeginsel. Het kan worden aangewend als een zelfstandig rechtsbeginsel en maatstaf ter

beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Het evenredigheidsbeginsel ziet m.a.w. toe op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging¹⁷.

Het materieel motiveringsbeginsel schrijft voor dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen en redelijkheid aanvaardbaar zijn¹⁸.

De Burgerschapsrichtlijn beschermt unieburgers én hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, ook inbegrepen de geregistreerde partners¹⁹, tegen verwijdering uit het grondgebied (art.28, art.31 en art. 15).

In de voorafgaande bepalingen word dienaangaande het volgende vermeld :

(23) Verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid is een maatregel die personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen. De mogelijkheid om dergelijke maatregelen toe te passen, dient derhalve conform het evenredigheidsbeginsel te worden beperkt, teneinde rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken personen, de duur van hun verblijf in het gastland, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun familiale en economische situatie en hun bindingen met het land van oorsprong.

(24) Aldus zou de bescherming tegen verwijdering des te sterker moeten zijn naarmate de burger van de Unie én zijn familieland beter in het gastland geïntegreerd zijn. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zouden slechts onder uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, namelijk indien er dwingende redenen van openbare veiligheid in het spel zijn.

Artikel 43, laatste lid Vw. bepaalt :

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.

11. Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing het volgende aan :

“Uit de aard, de ernst, de recentheid en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde”

Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij één en ander evenredig, kennelijk redelijk, alle in het geding zijnde belangen moet toetsen. Het is overduidelijk – verwerende partij stelt het letterlijk – dat verwerende partij het algemene belang van de samenleving doet primeren op het individueel, behartenswaardig belang van verzoeker.

Verwerende partij steunt zich daarvoor enerzijds op twee veroordelingen in Nederland van 10 jaar geleden, en anderzijds op twee veroordelingen in België van respectievelijk drie en vier jaar geleden. De veroordelingen in België betreffen allebei (winkel)diefstallen.

Verwerende partij toont op geen enkele wijze aan waaruit de actuele, werkelijke én voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving bestaat.

Veroordelingen in Nederland zijn niet dienstig om een bedreiging van de samenleving in België voor te houden. Voorhouden dat veroordelingen in 2011 en 2012 nog actueel én voldoende ernstig zijn, zonder het gedrag van verzoeker ná deze veroordelingen in overweging te nemen, is manifest kennelijk onredelijk!

Verwerende partij heeft een stok gevonden om verzoeker mee te slaan – nl. het strafblad van verzoeker – en blijft hem ermee slaan. Dit kan niet.

Verwerende partij moet niet alleen de negatieve aspecten van verzoeker belichten, maar moet ook de beschermenswaardige private belangen van verzoeker mee in het debat brengen.

Net daar faalt verwerende partij.

Er wordt geen enkele aandacht besteedt aan het feit dat verzoeker al jaren²⁰ werkt én zo ook toegevoegde waarde creëert aan de samenleving.

Hetgeen verwerende partij uiteenzet in de bestreden beslissing kan nauwelijks als een belangenafweging worden bestempeld vermits men het algemeen belang autoritair boven het individueel belang van verzoeker plaatst. Enige evenredigheid en/of redelijkheid is ver te zoeken bij verwerende partij.

Verwerende partij heeft kennelijk onredelijk gehandeld door star en onwrikbaar vast te houden aan het algemeen belang zonder ook maar enigszins eens de individuele belangen van verzoeker in rekening te brengen.

12. Uit de aangehaalde rechtsregels blijkt dat bij toepassing van de evenredigheidstoets in het kader van een verwijderingsmaatregel héél wat aspecten moeten getoetst worden, niet in het minst de integratie én duur van het verblijf van betrokkene in het rijk én de bindingen en intensiteit van de banden met het land van herkomst.

Ook hier laat verwerende partij manifest enkele steken vallen!

Verwerende partij schenkt simpelweg geen aandacht aan het feit dat verzoeker al bijna 7 jaar in België verblijft, werkt, woont én leeft. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, mogen slechts onder uitzonderlijke omstandigheden worden genomen. Verwerende partij toont geen actuele uitzonderlijke omstandigheden meer aan.

Verwerende partij heeft op geen enkel moment in rekening gebracht welke de banden van verzoeker nog zijn met zijn thuisland. Verzoeker is al méér dan 10 jaar weg uit Algerije én weet op heden niet meer wat er reilt en zeilt in zijn thuisland. Verzoeker heeft geen affectieve banden meer met Algerije én heeft van België zijn tweede vaderland gemaakt.

Een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken die een einde maakt aan het verblijfsrecht van een familielid zonder alle elementen te toetsen voorzien in de wettelijke evenredigheidstoets, schendt voormelde artikelen en beginselen en dient aldus vernietigd te worden²¹.

Het middel is gegrond."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd en dat luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een

kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een Belg het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid.

3.3. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de gemachtigde tot zijn besluit komt dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving op grond van het persoonlijke gedrag van verzoeker en “*de aard, de ernst, de recentheid en het recidivisme van de feiten*”. Daarbij wordt gewezen op de verschillende door verzoeker gepleegde feiten van diefstal, waaronder enerzijds gewone diefstal en anderzijds verschillende gevallen van diefstal met verzwarende omstandigheden, in casu geweld en bedreiging. Voorts wordt melding gemaakt van een feit van eenvoudige en zware mishandeling, van opzettelijke en wederrechtelijke beschadiging van iemand anders’ eigendom en een feit van bedreiging.

Dat tevens wordt verwezen naar de verschillende veroordelingen die verzoeker n.a.v. de vermelde feiten opliep, doet geen afbreuk aan dit motief van de bestreden beslissing. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een Belg te motiveren impliceert immers niet dat de gemachtigde niet naar de eerder door dit familielid opgelopen veroordelingen, inclusief de datum en strafmaat, kan verwijzen om aan te tonen dat deze burger een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Wat betreft de gepleegde feiten in Nederland en daar opgelopen strafrechtelijke veroordelingen, volgt uit artikel 43, derde lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde “*zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, [kan] verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken*”. Aangezien verzoeker door Nederland voor onbepaalde tijd werd gesignaleerd in het SIS, is het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om bij de Nederlandse overheden navraag te doen naar de feiten die hebben geleid tot deze seining. Inlichtingen over in de Nederland gepleegde strafbare feiten, de aard en ernst ervan, het eventuele recidivisme en de opgelopen veroordelingen kunnen immers van belang zijn voor de beoordeling of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Door louter voor te houden dat de veroordelingen in Nederland “niet dienstig” zijn, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde geen rekening mocht houden met de aard en ernst van de gepleegde feiten in Nederland in het kader van een alomvattende beoordeling van het gedrag van verzoeker.

3.4. Verzoeker meent dat zijn gedrag na de veroordelingen in 2011 en 2012 niet in overweging wordt genomen zodat het manifest onredelijk is te stellen dat hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor de samenleving.

De Raad stelt vast dat verzoeker de door hem in Nederland en België gepleegde feiten als dusdanig niet betwist, maar ze afdoet als (winkel)diefstallen. Hiermee minimaliseert verzoeker echter het gegeven dat verschillende diefstallen werden gepleegd, feiten die op zich reeds afbreuk doen aan het eigendomsrecht. Daarenboven gingen deze diefstallen in een aantal gevallen gepaard met geweld of bedreiging, wat een verzwarende omstandigheid uitmaakt. De ernst van deze gepleegde feiten laat de gemachtigde dan ook toe om een voldoende ernstige bedreiging vast te stellen.

Verder toont verzoeker met dit betoog in geen geval aan dat de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt gewezen op de recentheid van de feiten als onjuist of kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd. Verzoeker kan niet wordt gevolgd waar hij lijkt te suggereren dat feiten van drie jaar

geleden niet meer als recent kunnen worden beschouwd. Daarenboven merkt de Raad op dat de vraag of een vreemdeling een actueel gevaar vormt voor de openbare orde niet louter dient te worden beantwoord in functie van de datum waarop hij voor het laatst werd veroordeeld. De gemachtigde mag bij het beoordelen van deze vraag ook rekening houden met de aard en de ernst van de gepleegde feiten en met het gegeven dat eerdere veroordelingen er niet toe hebben geleid dat een vreemdeling zijn gedrag aanpaste. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde dit heeft gedaan daar hij het recidivisme in hoofde van verzoeker benadrukt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van verschillende feiten van diefstal al dan niet gepaard met verzwarende omstandigheden van geweld of bedreiging. Het herhaaldelijk plegen van (dezelfde) strafbare feiten vormt ook een wezenlijk element om het actueel en ernstig karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te beoordelen en vast te stellen. Uit de bestreden beslissing blijkt tenslotte dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met het gedrag verzoeker na de laatste veroordelingen in 2011 en 2012. Er wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker sedert 10 maart 2015 in de gevangenis te Ieper verblijft, wat door verzoeker niet wordt betwist. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 september 2012 door de correctionele rechtbank te Kortrijk tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel van drie jaar werd veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging. Verder blijkt uit het administratief dossier dat dit probatie-uitstel op 1 december 2014 door de correctionele rechtbank te Ieper werd herroepen. Verzoeker werd bijgevolg op 10 maart 2015 van zijn vrijheid beroofd. Merkwaardig genoeg weet verzoeker noch zijn raadsman wat de exacte reden is voor deze vrijheidsberoving. Daarnaast nog eens uitdrukkelijk gevraagd, stelt de raadsman van verzoeker ter terechtzitting dat wellicht één van de probatievoorwaarden werd geschonden.

Alleszins, in het licht van de uitdrukkelijke verwijzing in de bestreden beslissing naar de vrijheidsberoving van verzoeker op 10 maart 2015 en de stukken in het administratief dossier waaruit blijkt dat het probatie-uitstel van verzoeker op 1 december 2014 werd herroepen, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn gedrag na de vermelde veroordelingen van 2011 en 2012, noch maakt hij aannemelijk dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze het actueel karakter van de bedreiging die verzoeker vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, heeft beoordeeld.

3.5. Verzoeker verwijst naar artikel 43, laatste lid van de vreemdelingenwet en stelt dat zijn individuele belangen niet in rekening werden gebracht. Dit betoog mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker en deze heeft afgewogen tegen de belangen van de samenleving, met name de bescherming van de openbare orde. Een evenredigheidstoets heeft plaatsgevonden waarbij de gemachtigde het persoonlijk gedrag van verzoeker als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving heeft beoordeeld en vervolgens heeft geoordeeld dat in casu de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. De gemachtigde wijst in dit kader op het feit dat verzoeker in België in de gevangenis zit en verschillende misdrijven pleegde en stelt dat, gelet op de jonge leeftijd van verzoeker en van zijn Belgisch kind, verzoeker, na het uitzitten van zijn gevangenisstraf, zijn gezinsleven in het land van herkomst of een ander land kan verder zetten. De gemachtigde besluit dan ook dat verzoeker niet voldoet aan de bepalingen van artikel 43, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij nog jong is. Met het loutere betoog dat hij al 7 jaren in België verblijft en meer dan 10 jaren weg is uit Algerije, toont verzoeker niet concreet aan waarom hij, gezien zijn jonge leeftijd, zijn gezinsleven niet zou kunnen verder zetten in het land van herkomst of elders. De algemene stelling dat hij niet meer weet wat er reilt en zeilt in zijn thuisland en dat hij er geen affectieve banden meer heeft, toont niet op afdoende wijze aan dat er een gebrek is aan sociale of culturele banden met zijn land van herkomst. Hij weerlegt derhalve het oordeel dat hij gezien zijn jonge leeftijd zijn gezinsleven in het land van herkomst of elders kan verder zetten niet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een afwezigheid van meer dan tien jaar hem verhindert om zijn gezinsleven in het land van herkomst waar hij reeds dertig jaar heeft verbleven of elders verder zetten. Tenslotte merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt afbreuk te doen aan de beoordeling dat zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Dat verzoeker zou zijn tewerkgesteld en toegevoegde waarde creëert aan de samenleving, doet geen afbreuk aan het besluit van de gemachtigde dat verzoeker, gelet op wat in punten 3.3 en 3.4 werd besproken, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De loutere stelling dat hij reeds 7 jaren in België verblijft, werkt en leeft toont niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde en dat verzoeker niet voldoet aan de bepalingen van artikel 43, laatste lid van de vreemdelingenwet.

3.6. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel geldt als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel. De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld toen hij, ter vrijwaring van de openbare orde, een beslissing nam waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt beëindigd en een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt gegeven.

In het licht van wat hierboven wordt besproken in de punten 3.3 tot 3.5, laat de uiteenzetting van verzoeker niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Verzoeker toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit de feitelijke vaststellingen afleidt kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker toont evenmin aan dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 43 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.7. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikelen 28, 31 en 15 van de Burgerschapsrichtlijn, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zich niet dienstig op de Burgerschapsrichtlijn kan beroepen. Deze richtlijn is enkel van toepassing op familieleden van Unieburgers die hun recht van vrij verkeer of verblijf hebben uitgeoefend. Verzoeker diende een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Belg, in casu als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Verzoeker toont niet aan dat zijn minderjarige zoon zijn recht van vrij verkeer of verblijf heeft uitgeoefend, noch blijkt dit uit het administratief dossier.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

3.8. In een eerste middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding¹³. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

9. Verwerende partij vermeldt als adres van verzoeker : "X". Het actueel adres van verzoeker is actueel X.

Verwerende partij vermeldt als 'verblijfplaats' van verzoeker : "gevangenis van leper", terwijl verzoeker, om de hem onbekende reden, plots werd overgebracht naar de gevangenis te Leuven.

Het is duidelijk dat verwerende partij de vorige weigeringsbeslissing dd. 15mei 2014 gewoon heeft gekopieerd zonder verder diepgaand, zorgvuldig onderzoek te doen.

Verwerende partij heeft haar beslissing aldus niet gestoeld op correcte feitenvinding.

Het middel is derhalve gegrond."

3.9. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij er in haar nota met opmerkingen op wijst dat de incorrecte vermelding van verzoekers verblijfsplaats een materiële misslag of vergissing betreft. Verzoeker toont niet aan dat hij nadeel heeft ondervonden als gevolg van deze materiële vergissing. De bestreden beslissing heeft hem duidelijk bereikt en werd hem betekend, getuige hiervan de thans voorliggende vordering. Verzoekers belang bij dit middel is dan ook niet duidelijk.

Deze materiële vergissing doet verder geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing en kan niet leiden tot vernietiging van beslissing aangezien zij de kern ervan niet raakt, met name de vaststelling dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en het oordeel dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde waardoor het verblijfsrecht van verzoeker op basis van artikel 43 van de vreemdelingenwet wordt ingetrokken.

De materiële vergissing heeft verzoeker bijgevolg niet misleid en de wettigheid van het bestreden besluit niet aangetast (RvS 17 maart 2010, nr. 202.005). Deze vergissing houdt niet in dat de bestreden beslissing niet gesteund zou zijn op een correcte feitenvinding, zoals reeds besproken in de punten 3.3 tot 3.6 en blijkt uit de gegevens van het dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.10. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“13. Artikel 8 EVRM voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-familie – en gezinsleven.

Paragraaf twee van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve indien aan volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- de maatregel moet in de wet voorzien zijn;*
- de maatregel moet conform zijn aan het nagestreefde doel;*
- de maatregel moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving;*

De laatste voorwaarde betekent dat de maatregel gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en evenredig met het wettelijk nagestreefde doel.

Verzoeker vordert op grond van een schending van artikel 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing.

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie – en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Uw raad dient te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé en/of familie- en gezinsleven.

Vermits het om een eerste toelating gaat dient in dit geval te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie-en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen;

Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

14. In het bovenstaande (tweede middel) werd reeds aangetoond dat verzoeker geen actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde én dat het dus kennelijk onredelijk is dat het algemeen belang zwaarder doorweegt dan het gezinsleven van verzoeker.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft, kan niet ernstig betwist worden. Verzoeker heeft wettelijk samenwonende partner²² én een Belgische zoon²³.

Verzoeker zal in het hiernavolgende ook aantonen dat de bestreden beslissing een absolute hinderpaal, zelfs een absolute onmogelijkheid, uitmaakt om het gezinsleven elders verder te zetten.

De partner én de zoon van verzoeker kunnen verzoeker immers onmogelijk achterna reizen. De partner van verzoeker is werkzoekend, de zoon van verzoeker loopt school. Het kan onmogelijk van deze mensen verwacht worden dat zij zich eveneens uit België verwijderen.

Daarenboven wordt voor Algerije – het land waarnaar verzoeker zal worden gestuurd én het enige land waar hij in theorie naartoe kan – een negatief reisadvies²⁴ gegeven, zodat een verblijf of zelfs een simpele reis voor de partner én de zoon van verzoeker de facto simpelweg onhaalbaar en onleefbaar zou zijn. Het zou er ook voor zorgen dat de partner en de zoon van verzoeker worden weggetrokken uit hun gebruikelijke verblijfplaats sinds jaar en dag hetgeen geenszins wenselijk is, zeker niet voor een jong kind.

Het gezinsleven van verzoeker zal volledig stilvallen nu zijn gezin zich vele tienduizenden kilometers verderop zal bevinden.

In die zin maakt de bestreden beslissing een hinderpaal uit voor het leiden van een gezinsleven elders, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond.”

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De vraag die de Raad in casu dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft – wat in deze zaak het geval is daar er een einde wordt gesteld aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten – dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het gezinsleven en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad wijst er vooreerst op dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 43 van de Vreemdelingenwet en de inmenging aldus een wettelijke basis heeft.

De Raad stelt voorts vast dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, en dat op basis van een afdoende en zorgvuldige motivering wordt besloten dat *"Uit de aard, de ernst, de recentheid en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving."*

Vervolgens dient de Raad te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Dit geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boulif/Üner criteria. (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boulif v. Zwitserland*, par. 48.; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 68; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Het gewicht dat

aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

Uit de bestreden beslissing blijkt alvast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM en een belangenafweging heeft gemaakt met in achtneming van de voormelde Boultif/Üner criteria. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat “*Gelet op de jonge leeftijd van betrokkene en van zijn Belgisch kind, [...] hij, na het uitzitten van zijn gevangenisstraf, zijn gezinsleven [kan] verderzetten in zijn land van herkomst of een ander land.*” dat “*Gelet op het feit dat betrokkene in België in de gevangenis zit en verschillende misdrijven pleegde, kan gesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de bepalingen van artikel 43, laatste paragraaf, W. 15.12.1980.*” en wordt besloten dat “*Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene [...] hier dan ook ondergeschikt [is] aan de vrijwaring van de openbare orde.*”

Uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet enkel rekening heeft gehouden met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken maar ook met de gezinssituatie en het belang en welzijn van verzoekers kind. In het kader van de beoordeling naar de mogelijkheid om het gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten, wijst de gemachtigde in het bijzonder op de jonge leeftijd van verzoeker en van zijn jonge kind. Aangezien uit de jonge leeftijd van beiden een voldoende aanpassingsvermogen voortvloeit, komt het oordeel dat verzoeker, na het uitzitten van zijn gevangenisstraf, zijn gezinsleven verder kan zetten in het land van herkomst of een ander land, niet kennelijk onredelijk voor. Verder wijst de Raad op wat reeds werd besproken in punt 3.5 en waaruit volgt dat verzoeker geen gebrek aan sociale of culturele banden met zijn land van herkomst aannemelijk maakt, nu hij meer dan 30 jaar in dat land heeft verbleven en slechts 10 jaar afwezig is geweest. Waar verzoeker voorhoudt dat zijn partner werkzoekende is, toont hij niet aan dat zijn partner bijzondere moeilijkheden riskeert te ondervinden in het land van herkomst. Hij maakt geenszins aannemelijk dat zijn partner geen werk zou kunnen vinden in Algerije of elders. Verzoeker stelt dat zijn kind school loopt. De Raad merkt op dat zijn kind amper drie jaar oud is en dus nog niet schoolplichtig is. Voorts toont verzoeker ook ten aanzien van zijn kind niet aan dat het ernstige moeilijkheden dreigt te ondervinden in het land van herkomst, bv. omdat in het land van herkomst of elders geen scholing kan worden verkregen.

Wat betreft het negatief reisadvies dat geldt ten aanzien van Algerije, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt dat dit advies niet bindend is en enkel bedoeld is als vrijblijvende raadgeving voor Belgen die naar het buitenland reizen. Zulk negatief reisadvies kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar verzoeker, die de Algerijnse nationaliteit bezit, en zijn gezinsleden. Bovendien beperkt verzoeker zich tot een algemene stelling zonder het reisadvies op zijn concrete situatie te betrekken en op ernstige en precieze wijze aan te tonen waarom een verblijf “*de facto simpelweg onhaalbaar en onleefbaar zou zijn*”.

Hoewel de banden van de verzoeker en zijn gezin mogelijks sterker aanwezig zijn in België dan in zijn land van herkomst dient terzelfdertijd vastgesteld te worden dat verzoeker verantwoordelijk is voor zijn daden en dat zijn partner tijdens het uitbouwen van het gezinsleven kennis had van de door verzoeker gepleegde feiten en zijn gedrag. Verzoeker toont daarenboven noch een gebrek aan banden met zijn land van herkomst aan, noch het bestaan van ernstige moeilijkheden die verhinderen dat het gezinsleven in zijn land van herkomst of elders wordt verder gezet. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn partner en kind hem niet kunnen vergezellen en dat het gezinsleven definitief en onherstelbaar moet worden stopgezet.

Hoewel de bestreden beslissing kan worden geacht een ernstige impact te hebben op het gezinsleven van verzoeker, stelt de Raad vast dat, gelet op de aard, ernst, recentheid en de herhaling van de gepleegde feiten, verzoeker met zijn summier betoog niet concreet aantoonde dat de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd is of een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen zijn belangen en de bescherming van openbare orde. Verzoeker weerlegt de motivering in de bestreden beslissing dat hij kan worden geacht een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar te vormen voor de openbare orde niet en toont niet aan dat het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar vervolgens wordt geoordeeld dat het algemene belang zwaarder doorweegt dan het gezinsleven van verzoeker.

Een disproportionele belangenafweging wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES